

A.15.a

Hof van beroep
te Gent

7de Kamer

Terechzitting
van
18 november
2013

Art. 95 WMPC
(dwangsom +
Publicatie)

2013/AR/885 - In de zaak van:

REVETKOO V.Z.W., met maatschappelijke zetel te 8500 KORTRIJK, Filips van de Elzaslaan 13, ingeschreven met KBO-nummer 0835.472.876,

appellante,

hebbende als raadsman mr. VRIJENS Bertrand, advocaat te 9000 GENT, Kortrijksesteenweg 641, (ref. **BV/16832**)

tegen:

LEEFBAAR WONEN KRINGLOOPCENTRUM V.Z.W., met maatschappelijke zetel te 8000 BRUGGE, Langestraat 169-171, ingeschreven met KBO-nummer 0457.516.831,

[geïntimeerde],

hebbende als raadsman mr. WAES Lodewijk, advocaat te 8000 BRUGGE, Filips de Goedelaan 10/b3, (ref. **Kr003**)

veilt het hof het volgend arrest:

Procedure in hoger beroep

1.

Appellante heeft op 26 maart 2013 tijdig en regelmatig naar de vorm hoger beroep ingesteld tegen het door de door de voorzitter van de rechtbank van koophandel te Brugge, afdeling Brugge, zetelend zoals in kortgeding, op 15 februari 2013 op tegenspraak gewezen vonnis in de zaak AR A/12/01601.

Een exploit van betekening wordt niet voorgelegd.

Partijen werden gehoord in openbare terechtzitting en het hof heeft kennis genomen van hun stukken en besluiten.

Feiten en procedure in eerste aanleg

2.

De relevante feiten en de standpunten van partijen werden in het bestreden vonnis als volgt uiteengezet :

"[Geïntimeerde] is door OVAM en door de provincie West-Vlaanderen erkend als kringloopcentrum. Zij heeft een overeenkomst met de Intercommunale voor vuilverwijdering en -verwerking in Brugge en Ommeland waardoor zij mag instaan voor de selectieve inzameling van de bruikbare, duurzame verbruiksgoederen met het oog op hergebruik en recyclage. Met de diverse gemeenten van haar werkingsgebied sloot [geïntimeerde] daartoe individuele overeenkomsten.

[Geïntimeerde] stelt dat [appellante] zonder de wettelijke bepalingen na te leven, binnen het werkingsgebied van [geïntimeerde], huis aan huis gaat om gebruiksgoederen in te zamelen. Daags voor de ophaling verspreidt [appellante] flyers waarin zij laat uitschijnen dat de ophaling reglementair is en dat zij zelfs voorhoudt te handelen met humanitaire doelen.

De niet naleving van de wettelijke en gemeentelijke bepalingen door [appellante], aanziet [geïntimeerde] als concurrentievervalsing en een inbreuk op art. 95 van de Wet van 6 april 2010 betreffende de marktpraktijken en consumentenbescherming.

[Geïntimeerde] vordert de vaststelling van de inbreuken en de staking ervan onder verbeurte van een dwangsom gelijk aan 6.500 € per overtreding op eenvoudige wijze vaststelbaar door een gerechtsdeurwaarder. [Geïntimeerde] vordert verder publicatie in twee dagbladen op kosten van [appellante].

[Appellante] beschikt over een erkenning als overbrenger van niet gevaarlijke afvalstoffen in het Vlaams Gewest. Zij meent dat het haar derhalve wel degelijk toegelaten is in Vlaanderen huis aan huisophalingen te verrichten van gebruikte kleding, schoenen en dergelijke meer.

[Appellante] stelt dat [geïntimeerde] niet aantoont over een exclusief recht tot ophaling te beschikken.

A.15.a

De door [geïntimeerde] overgelegde overeenkomsten sluiten volgens [appellante] niet uit dat [appellante] eveneens mag overgaan tot ophaling van gebruikte kleding, schoenen in de gemeenten Beernem, Blankenberge, Brugge, Damme, De Haan, Jabbeke, Knokke-Heist, Oostkamp, Zedelgem en Zuienkerke en dit volledig uit humanitaire (en geen commerciële) overwegingen, welke als doeleinde uitdrukkelijk in haar oprichtingsakte wordt vermeld.

Aangezien beide partijen VZW's zijn die handelen uit humanitaire overwegingen, ziet [appellante] niet in hoe er in haren hoofde sprake zou kunnen zijn van "oneerlijke marktpraktijken".

Het hof verwijst naar deze uiteenzetting die het hier als hernomen beschouwt en die, voor de verdere behandeling van dit hoger beroep, geen aanvulling vergt.

3.

Het hier bestreden vonnis verklaarde voormelde vordering van geïntimeerde ontvankelijk en volledig gegrond en :

- stelde vast dat de door appellante gestelde handelingen strijdig en verboden zijn door artikel 95 van de wet van 6 april 2010 betreffende de marktpraktijken en consumentenbescherming,
- beval de onmiddellijke staking van elke handeling van huis-aan-huisophaling van gebruikte kledij en textiel binnen het werkingsgebied van geïntimeerde, zijnde Beernem, Blankenberge, Brugge, Damme, De Haan, Jabbeke, Knokke-Heist, Oostkamp, Zedelgem en Zuienkerke,
- legde appellante dienvolgens verbod op om de inwoners van deze gemeenten nog verder te bedienen, onder verbeurte van een dwangsom van 6.500 € per overtreding op eenvoudige wijze vaststelbaar door een gerechtsdeurwaarder, vanaf de dag volgend op de betekening,
- beval de publicatie van een samenvatting van het vonnis in « Het laatste nieuws » en « Het Nieuwsblad », op kosten van appellante
- veroordeelde appellante tot betaling van de gedingkosten.

Grievens/voorwerp van het hoger beroep

4.

Voor een omstandige uiteenzetting van de grieven en de argumentatie van partijen in hoger beroep verwijst het hof naar de beroepsakte en de syntheseconclusies voor partijen.

4.1.

Kort samengevat argumenteert appellante dat :

- geïntimeerde haar dagvaarding baseerde op een niet bestaande wetgeving en haar vordering om die reden onontvankelijk voorkomt,
- er geen toepassing kan worden gemaakt van de WMPC vermits beide partijen als VZW dezelfde doelstelling voor ogen hebben, welke helemaal niet van commerciële aard zijn en er aldus geen sprake kan zijn van 'oneerlijke marktpraktijken',
- geïntimeerde niet bewijst dat appellante, naast de erkenning door OVAM, nog een bijkomende vergunning op gemeentelijk niveau zou moeten hebben om op legale wijze haar activiteiten uit te oefenen,
- uiterst ondergeschikt, er enkel een vergunningsplicht geldt voor de steden Brugge en Blankenberge en een stakingsbevel tot deze steden dient te worden beperkt,
- de gevorderde dwangsom exorbitant is en tot een bedrag van 250 EUR per overtreding dient te worden herleid.

Appellante vordert dan ook de inwilliging van haar hoger beroep, de hervorming van het bestreden vonnis en de afwijzing, minstens de beperkte inwilliging van de oorspronkelijke vordering van geïntimeerde.

4.2.

Geïntimeerde die de voormelde argumentatie van appellante betwist, vordert de afwijzing van het hoger beroep als ontvankelijk maar niet gegrond en de bevestiging van het bestreden vonnis.

Beoordeling

5.

De feiten die geïntimeerde in de oorspronkelijke dagvaarding aanvoerde betreffen de inzameling en de bewerking van afgedankte gebruiksgoederen van huishoudelijke oorsprong, waarvoor appellante voorhoudt dat zij met het oog op deze activiteit zowel met de Intercommunale voor vuilverwijdering en – verwerking in Brugge en Ommeland, als met de diverse gemeenten van haar werkingsgebied, de vereiste overeenkomsten afsloot.

Met betrekking tot voormelde activiteit stelde geïntimeerde in de inleidende dagvaarding dat (1) zij geconfronteerd wordt met organisaties, waaronder appellante die, zonder de wettelijke bepalingen na te leven, binnen haar werkingsgebied huis aan huis gaan om afgedankte gebruiksgoederen op te halen en (2) deze activiteit een concurrentievervalsing inhoudt en "een inbreuk op artikel 95 van de Wet van 6 april 2010 betreffende de marktpraktijken en consumentenbescherming" uitmaakt.
(zie inleidende dagvaarding – voorlaatste alinea, pag. 2)

De **rechtsgrond** waarop geïntimeerde de naar haar oordeel met de eerlijke marktpraktijken strijdige handelwijze van appellante gesanctioneerd wenste te zien was, zoals voormeld, artikel 95 van de wet van 16 april 2010 betreffende de marktpraktijken en consumentenbescherming.

Ook op bladzijde drie van de inleidende dagvaarding vermeldde geïntimeerde :

'Aangezien zowel verzoekster als gedaagde onder de Wet van 6 april 2010 betreffende de marktpraktijken en consumentenbescherming vallen gezien zij overeenkomstig hun statuten economische activiteiten mogen uitvoeren en dit in de praktijk ook doen'

(eigen onderlijning door het hof)

In het beschikkend gedeelte van de inleidende dagvaarding werd bij materiële misslag weliswaar verwezen naar artikel 93 van de wet van 14 juli 1991 op de handelspraktijken.

Appellante zoekt spijkers op laag water waar zij deze materiële misslag aangrijpt om te besluiten dat de oorspronkelijke vordering van geïntimeerde onontvankelijk zou dienen te worden verklaard om reden dat de door appellante in haar conclusies van 28.12.2012 doorgevoerde rechtzetting van voormelde materiële misslag een ontoelaatbare wijziging/uitbreiding van eis uitmaakt.

Anders dan appellante voorhoudt blijkt uit niets dat geïntimeerde het voorwerp van haar vordering - een stakingsvordering – in de loop van de procedure heeft gewijzigd/uitgebreid, laat staan dat een dergelijke wijziging/uitbreiding niet zou gebaseerd zijn op de feiten in de dagvaarding aangevoerd.

Zoals hiervoor al aangegeven, heeft geïntimeerde met de rechtzetting van de voormelde materiële misslag enkel en alleen de **rechtsgrond** van haar vordering verduidelijkt en - zoals overigens al vermeld in het motiverend gedeelte van de inleidende dagvaarding – zich gebaseerd op artikel 95 van de wet van 6 april 2010 betreffende de marktpraktijken en de consumentenbescherming.

Mits het respecteren van de rechten van verdediging van haar wederpartij – hetgeen hier ongetwijfeld het geval is – staat het een procespartij vrij de **rechtsgrond** van haar vordering te preciseren, aan te passen en zelfs te wijzigen.

Deze precisering, aanpassing of wijziging van de rechtsgrond maakt geen wijziging en/of uitbreiding van de eis of van het voorwerp van de vordering in zin van artikel 807 Ger.W. uit.

Appellante stuurt dan ook volkomen ten onrechte aan op de onontvankelijkheid van de oorspronkelijke vordering van geïntimeerde.

6.

Appellante kan evenmin worden bijgetreden in haar argumentatie dat er geen toepassing kan worden gemaakt van de WMPC vermits beide partijen als VZW eenzelfde doelstelling voor ogen hebben, welke helemaal niet van commerciële aard is en er aldus geen sprake kan zijn van 'oneerlijke marktpraktijken'.

Terzake overwoog de eerste rechter terecht :

"Beide partijen vallen onder het toepassingsgebied van de Wet van 6 april 2010 WMPC aangezien zij overeenkomstig hun statuten ook economische activiteiten mogen uitvoeren en dit in de praktijk ook doen. Het begrip "economische activiteit" moet ruim geïnterpreteerd worden en omvat elke commerciële, industriële en financiële activiteit. De rechtsvorm waarin de economische activiteit wordt verstrekt, is niet van belang, evenmin als de vraag of er al dan niet winst wordt nagestreefd. Vereist is wel dat deze activiteit op een duurzame wijze wordt uitgeoefend. VZW's zijn dus ondernemingen in de zin van de WMPC voor zover ze een dienstenactiviteit uitoefenen die binnen hun statutair doel valt."

De door appellante in hoger beroep ontwikkelde argumentatie doet hieraan geen enkele afbreuk.

Aanvullend voegt het hof alleen nog het volgende toe.

De aard van de persoon, fysiek dan wel een rechtspersoon, noch het al dan niet aanwezig zijn van een handelskarakter in hoofde van de persoon, zijn relevant om te weten of er al dan niet sprake is van een 'onderneming' in de zin van artikel 2, 2° van de WMPC.

De aard van de **activiteit** is determinerend.

De wijze van financiering van de activiteit(en) is evenmin bepalend, noch is het bepalend te weten of er een tegenprestatie is vanwege diegene die geniet van de prestatie / activiteit.

(zie o.m. H.De Wulf, B.Keirsbilck en E.Terryn, Overzicht van Rechtspraak, Handelsrecht en Handelspraktijken, 2003-2010, T.P.R., 2011, vnl. blz. 1003 e.v.)

Naar het oordeel van het hof lijkt het geen twijfel dat zowel appellante als geïntimeerde, die in het raam van hun statutair doel met regelmaat een economische activiteit verrichten - met name diensten op een bepaalde markt aanbieden -, wel degelijk als een onderneming in de zin van artikel 2, 1° van de wet van 6 april 2010 kunnen worden aanzien.

(zie G. Straetemans en J. Stuyck, 'De wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming - een onvoldoende stap in de goede richting', R.W.2010 - 2011, pag. 386 e.v., in het bijzonder pag. 387 en 388)

Anders dan appellante voorhoudt is de wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming wel degelijk van toepassing.

7.

Wat de grond van de betwisting betreft tonen de door geïntimeerde voorgelegde stukken aan dat alle gemeenten in het werkingsgebied waarin appellante werkzaam is, naast de opname op de OVAM-lijst van 'erkende textielinzamelaars', de voorafgaandelijke toelating/vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen opleggen als voorwaarde om een huis-aan-huisophaling te mogen organiseren.

Uit de voorliggende stukken blijkt verder dat geïntimeerde :

- (1) met de 'Intercommunale voor vuilverwijdering en -verwerking in Brugge en Ommeland' op 01.01.2008 een overeenkomst afsloot houdende de opdracht voor de selectieve inzameling van de bruikbare, duurzame verbruiksgoederen met het oog op het hergebruik en recyclage,
- (2) in uitvoering van artikel 12 van voormelde overeenkomst, met verschillende gemeenten-vennoten bijkomende bilaterale overeenkomsten afsloot met betrekking tot de concrete samenwerkingsmodaliteiten met betrekking tot de inzameling.

Terecht overwoog de eerste rechter dan ook :

"Uit het stuk dat [appellante] voorbrengt, namelijk de erkenning als overbrenger van niet-gevaarlijke afvalstoffen in het Vlaams gewest, in casu textiel, kan niet afgeleid worden dat [appellante] gerechtigd is in de gemeenten aangeduid door [geïntimeerde], selectieve afhalingen te verrichten van textiel.

In tegenstelling tot [geïntimeerde], legt [appellante] geen overeenkomst met IVBO (Intercommunale voor vuilverwijdering en -verwerking in Brugge en Ommeland) voor, waarbij zij opdracht kreeg tot selectieve inzameling van de bruikbare, duurzame verbruiksgoederen met het oog op hergebruik en recycling.

Evenmin legt zij de toelating voor van de betrokken gemeenten.

Weliswaar beschikt [geïntimeerde] niet over een exclusief recht tot ophaling, wat [geïntimeerde] trouwens nooit heeft gesteld, zij kan zich beroepen op art. 95 WMPC wanneer [appellante] ophalingen verricht zonder enige toelating van de betrokken overheden en aldus op een oneerlijke wijze de belangen schaadt van ondernemingen of verenigingen die hetzelfde doel nastreven."

8.

Gelet op wat voorafgaat zijn er naar het oordeel van het hof geen redenen om, zoals door appellante in ondergeschikte orde gevorderd, het stakingsbevel te beperken tot de steden Brugge en Blankenberge.

Er is evenmin aanleiding om de door de eerste rechter opgelegde dwangsom van 6.500,00 EUR per overtreding van het opgelegde stakingsbevel te herleiden tot 250,00 EUR.

Teneinde de naleving van de door de eerste rechter bevolen en hier in hoger beroep bevestigde stakingsmaatregel te verzekeren komt het bedrag van de door de eerste rechter vastgestelde dwangsom verantwoord voor.

9.

In toepassing van de artikelen 1042, 1017 en 1022 Ger.W. veroordeelt het hof appellante tot betaling van de gedingkosten van dit hoger beroep.

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Rechtdoende op tegenspraak,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk maar niet gegrond,

Bevestigt het bestreden vonnis,

Veroordeelt appellante tot betaling van de gedingkosten van dit hoger beroep,

- aan haar zijde niet nader cijfermatig begroot nu deze kosten te haren laste blijven,

- aan de zijde van geïntimeerde begroot op 1.320,0 EUR als rechtsplegingsvergoeding hoger beroep.

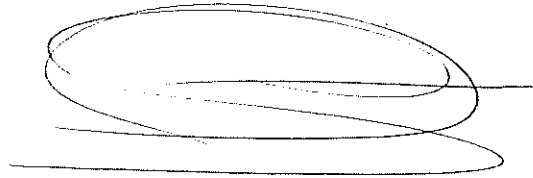
Aldus gewezen door de zevende kamer van het Hof van beroep te Gent, zetelende in burgerlijke zaken samengesteld uit:

Pieter Vanherpe, kamervoorzitter,
Frank Deschoolmeester, raadsheer,
Geert De la Ruelle, raadsheer,

bijgestaan door Kristoffel Goossens, griffier en uitgesproken door de kamervoorzitter in openbare terechtzitting op maandag **achttien november tweeduizend dertien**.

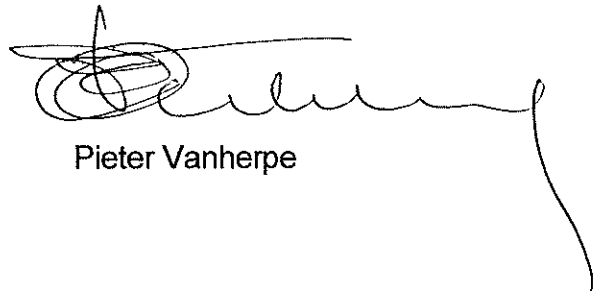
Kristoffel Goossens

Geert De la Ruelle

Frank Deschoolmeester

Pieter Vanherpe

Rep.nr. 2013/ 21929

Aangeboden op
Niet te registreren;

20 NOV. 2013

177/1

Anja WILLEMS

Adviseur a.i.